

Csernye

Magyarcsernye. Mi, az Újvidéki Színházban úgy hívjuk, Dodófalva. Dodófalva, mert a Dodó csernyei. És ha a színház Romániában játszik, akkor a határ előtt feltétlenül meg kell állni Csernyén. Dodó szeretett szülei kávéét főznek nekünk, kiflivel kínálnak bennünket, beszélgetünk egy jót... Aztán megy tovább a komédiás szekér. És ezt a rítust maximum akkor ugorjuk át, ha Csernyén éppen éjszaka utazunk át.

Szóval Csernyén egy kicsit itthon vagyok. De nem csak ettől. Húsz éve Endrével jöttem Csernyére. Endre alacsonyabb tőlem, akkor még én is fele akkora voltam mint most. Igaz, én hosszában voltam fele ekkora, Endre meg maradt a régi, rajta nem fog az idő. Szóval, fiatalok voltunk, még egyetemisták és mókamesterek.

– A hecc kedvéért – mondta – ha odaérünk Csernyére, csinálhatnánk úgy, mintha a titkárnök volnál.

Úgy csináltunk. Játszottunk. Ő csettintet:

– Cicám, ugorjál, hozd ide ezt, tedd arébb azt, írjad...

A többiek megsüvegelték.

– Ez a csaj a titkárnök?!

– Hát persze!

– Le-föl a kalappal!

Játék. Ha Csernye, mindig a játék. Haverok, virágföldek, rostélyos, kocsmázás, színház.

Újvidéken a szomszédaim is csernyeiak voltak. Egyidősek a gyerekeink. Együtt sétáltunk, Ancsi hányszor mondta, főzzünk együtt, ha már az ember úgyis főz, nem mindegy, hány személyre? Kimentek németbe. Istennem de hiányoznak...

– Ha Csernyén kiülsz az utcára egy üveg vízzel a haveroddal, hogy mindenki azt higgye pálinka, biztos odaszól valaki: „De jó mén...”

Így mesélte a szomszéd.

Csernye. Kicsit itthon. Csak a szomszédék hiányoznak. Jaj, ha most ők is itt lennének! Ha úgy röhögnék itt és most, mint régen...

Hát így vagyok. Így vagyok Csernyén, ahol soha nem laktam, de ahol mindig olyan jó volt, mintha hazaértem volna. Mert pont olyan, mint az én falum. Mert a Dodó mindig megértette, miért szorul el a torkom a nagyváros betonbörtönében, ha eszembe jut a kukoricaföld, a bőrkeményedések a tenyeremen, a sorok, amik kapálás után még este is mennek a fejedben, a demizson langyos víz és a napon megolvadt kóbász a föld végibe a börtáskába a fa alatt...

Krizsán Szilvia

A csernyei kölni víz

Reggel van. Magyarokán járunk. Hét tizenötke kelek, hogy kiteregessem egy mosógépnyi gatyát és zoknit. Pocsék az idő a tegnapelőttihez képest, remélem megszáradnak vasárnap délig. Reggelizni nincs időm, mert háromnegyed nyolckor ki kell pipálnom egy találgatást. Hét ötvenötke harmatáztatta csukában már egy sűrű nádasban járok az adorjáni bekötőút mellett és nézem, ahogy a felhőzet mögötti hideg nap járja napkezdő útját. Nádvágról beszélgetek és politikáról, hogy ki volt régen kommunista és, hogy manapság az aktuális arcok közül, ki, milyen tollazattá vedlette át a vöröset. Kampányidőszak van.

Húsz perc múlva juhászutyák társaságában Ilonafalván folytatjuk a beszélgetést. Utána még a helyi ember házába megyek egy reggeli teára. Körbevezet hatalmas birtokán és annyit mond, hogy mindezt elcserélné egy kis, városi lakásért és némi pénzért, mert a birtokot lassú pusztulás várja, az óriási ház üresen tátong, a három lány és hét unoka (s egy még úton van, tehát nyolc) Nišben és Temerinben élnek, neki pedig kilencezer dináros nyugdíja van. Feleségével lassan hetvenévesek, elég nekik egy lakás. Elmondom még neki, hogy én is Temerinből származom. Van egy közös pont. Kiderül még, hogy tíz évet Németországban élt, focizott is. A Köln FC-be is jelentkezett profi játékosnak, de nem választották be. Sok irányt felvesz a beszélgetés, de el kell köszönnöm, mert Magyarokánra kell időben odaérnem.

Ilonafalvi indulásom előtt, házigazdám szomszédja megkérdi, hogy nem Kanizsára megyek-e esetleg, mondom igen. Naponta ingázik, azaz stoppol, gyalogol Ilonafalva és Kanizsa, a munkahelye között. Férje nyolc éve rákban meghalt, három gyermekét egyedül nevelte. Két lánya már elköltözött, anyává váltak. Fia 23 éves, apja halála óta depressziós és mozgáshiányos. Fizetése tizenkilencezer, plusz *topli obrok*. Mosogat, takarít, füvet kaszál a tisztai töltésen. A héten pont megfázott kaszálás közben.

Tíz óra körül meg is tudunk indulni Csernyére.

Reggel van még a fejemben, de mondhatni, hogy már délelőtt. Sőt, mindjárt dél. Tóbán is áthajtottunk, hogy ideérjünk. Tóbán. Tóbát eddig a *Forge* zenekarral tudtam azonosítani. Hamarosan a színházzal is. Pont időben érünk

Csernyére, ahol egy új, de némileg ismerős világba érke-zünk. Zizeg minden. Szikrázik a levegő és folyik a szervezés. Bal fülembefolyik a kiflikoordináció, hogy hány kifi van még és, hogy mennyit süttessenek délutánra. Jobb fülembefolyik a délutáni ebédszervezés menetét csípi el. A szervezőcsapat együtt él és dolgozik. Mindezt azért, hogy recsegen, nyikorogjon a színpad deszkája, hogy a színész reflektorfénybe álljon és játsszon, majd izzadjon, meghaljon, s hogy mi könnyezzünk, nevéssünk – hogy színház lehessen.

Megismerkedek a *lépj ki* kifejezéssel, ami *sieszt* jelent, pálinkát öntenek a kólába és úgy szopogatják. Az ebédnél furán, mintegy kérdőrevonóan néznek rám, hogy miért nem iszok pálinkát és kölni utazásom tervének hallattára a mellettem ülő helyi tűzoltó csak annyit fűz hozzá, hogy hozzak onnan vizet.

Valahonnan ismerős ez a világ. Mintha otthon lennék. Zöld minden, nyugalom. Nyugodt és boldog vagyok. Az emberek ismeretlenek, de van egy közös megértés. Nappal van és színházat nézek. Rómeót és Júliát, egy lónak vélt menyasszonyt, viaszvirágot és Piroskát – egy autó és egy kontrollmániás öregasszony történetét. Egy család tragédiáját. Próbálok ezt szóba önteni... Ezt a kémiát, előadás és zsűri között – érzékeny szálakkal összefont egymásra figyelés, amikor a dicséretét is örömteli gombócként nyelik le a színházat csinálók.

Este van. Magyarokánra vagyok és színházat néztem egész nap. Működő színházat. Reggel már hét tizenötke kelek, hogy Kanizsán beszédjem a megszáradt ruhát, bepakoljak, elérjem a délután félkettes pesti indulást, s hogy utána felszálljak a kölni vonatra. Délután lesz majd. Úton leszek és a kölni vízre gondolok – arra, hogy hazaút a repülői csomagellenőrzésen, hova is rejtsem a vizet, amit majd csernyére viszek.

Vígi László

Hangulat csernyén, A Gondolat-Jel Társulat zsűrizésén

Vallomás egy nagymamától és az unokájától

2016-ban ismét Veletek vagyok. Engedjétek meg nekem most a tegezést, mert ti már ismerősök vagytok a számomra. Ti, a XXI. Vajdasági Magyar Amatőr Színháztalálkozójának nézői, résztvevői, érdeklődői. Tavaly még nem lehettünk ismerősök, mert első alkalommal találkoztam veletek és a fesztivállal. De tavaly hazavittem magammal valamit: benneteket, a szeretete-teteket, az elhivatottságotokat.

Egy vallomást fogok leírni most. Van nekem egy nagy családom. Tényleg nagy. Vannak nagyszüleim is, melyek közül kettő amatőr színészpáros volt Óbecsén nagyon sokáig. Még az előtt, hogy Vajdaságban a hivatásos magyar nyelvű színészképzés elindult volna. És imádták csinálni. A nosztalgiazásuk, a meséik és képeik ezekről az időkről még ma is élethűen hozzák vissza a számomra még csak ténylegesen át sem élt akkori színházi hangulatot. Ugyanakkor a keserű szájíz is megmarad bennem s bennük is ilyenkor, mert egyszer csak vége kellett, hogy szakadjon az idillnek.

Amióta az eszemet tudom, nem volt olyan alkalom, hogy így vagy úgy ne jött volna fel a színház vagy az amatőr színész életérzése a nagyszüleimmel való beszélgetésekkor. A fénykor. Mert számukra az volt.

„Nagy megtiszteltetés az élettől, ha az ember fia ilyen tisztségre születik a világra. Egy-

egy színjátszó csapat egy-egy kiválasztott darabban szinte családdá válik. Nagy baj, ha nem így van, ott előbb vagy utóbb befuccsol és szétesik a társulat. Mi a szerencsésebbekhez tartoztunk, ahol amatőrként 30–40 fős csapattal dolgozhattunk. Mindenkinek volt munkahelye, ami a megélhetést biztosította, de este, mikor a próbákon összejöttünk,

szinte egyé váltunk. Egy volt a cél: hogy az operett, a vígjáték vagy a tragédia, amit épp műsorra tűztünk, jó legyen! Spártai szigorral, határtalan jókedvvel, szűrő humorral – de nem sértővel –, tiszta szívvel, fiatalos energiával gyűrtük le a próbafolyamat nehezét, majd 1–2 hónap múlva mehetett is színpadra a darab. Minden egyes alkalommal dobogó szívvel vártuk, hányan lesznek kíváncsiak az előadásra. Mindig voltak oszlopos tagok, akiknek hála újból lettek 15–20 évig játszó amatőrök, akik újra és újra összegyűjtötték maguk köré az új tagokat. Hogy kik azok, akik rövid emberi életükből ennyit szentelnek erre a nemes célra? Jó kérdés. Ezek az emberek úgy élik ezt meg, hogy szórakozva szórakoztatnak szízeket, ezeket, és a végén ettől nagyon boldogok lesznek. Ezek az emberek arra lettek kiválasztva ott fenn, hogy a szürke hétköznapokba, az elcsigázott, elfáradt emberek közé derüljenek.”

Tény, hogy rengeteg színész vesz körül. Profik és amatőrök egyaránt. Volt időm akarattal és akaratlanul is megfigyelni őket, következtetéseket levonni. A színész bizony csodabogár faj. A kulisszák mögött, az életben is van tartása, közvetlen, jó a beszélőkéje, annyit mutat meg magából, amennyit kell. Sokszor bohóc is. Rádásul:

„Nagyon boldog, ha mosollyal és tapssal értékeli a munkáját, és az egész életét, összes erejét áldozná a közönségért, hisz tudja, ha száz közül tíz ember jól érezte magát, az már jel arra, hogy megérte.”

A kulissza... Számomra kétfajta kulissza létezik. Az egyik a tényleges, a színpad kétoldalát elrejtő függöny, míg a másik a magánélet. Mindkettőnek van közös vonása: az előadás során a kulisszák mögött a várakozás izgalmas percei telnek, amikor a közönség nem látja a színészt, s megvan az ember szabadsága, hogy azt tegyen, amit akar, mégsem szabad elfelejteni a fejeletet.

„Sokat foglalkoztat, hogy lesz-e olyan, aki egyszer a kulissza mögötti jeleneteket dolgozza fel, hogy abból is egy darab születhessen. Érdekes lenne! Az is meglehet, hogy már készült is ilyen, csak nem tudok róla. Az amatőr színész számára a kulissza külön élmény, azt gondolom, a profi színésznek is, bár a kötelezettség nem különbözik.”

Mama, mit üzenjünk hát a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXI. Találkozójának?

„Ne add fel, ha hivatott vagy rá! Enélkül üres lesz az életed! Erőt mindig kapsz hozzá életkorodhoz megfelelően, s meglásd, hálás lesz érte a közönség, hisz te arra vagy hivatott, hogy így vidd a világba az örömhírt! Fel nem fogod, hány lelket érintettél meg vele és tétlél boldoggá, hány embernek hoztad vissza az életkedvét. Nem beszélve arról, neked mennyi élményed született belőle...”

Az idézett részek a nagymamám, Kiss Erzsébet gondolatai Nektek, az amatőr színészek nagy családjának!

Kiss Anita

Hát így könnyű zsűrinek lenni...

A magyar kanizsai Gondolat-Jel Társulat előadásának zsűrizése

Oláh Tamás már évek óta *Találkozzók...* láttuk színpadon más társulattal, aztán lassan önállósodtak, és pár éve már saját csapatával, a **Gondolat-Jel Társulattal** jár vissza *Találkozni*. A csapat kiválóan magáévá tette Shakespeare súlyos szövegét. Nézzük, a zsűri hogyan vélekedett. Három-három összegző mondattal kezdtek, majd fokozták, s kitértek a részletekre.

Perényi Balázs így fogalmazott: Majdnem hibátlan a dramaturgiai munka, lendületesen mesélték el a történetet, követhető és mégsincs túlbeszélve. Talán néhány ponton lehetne húzni a szövegen, például a szülők gyászjelenetén, hiszen a gyász annyira mély és nehéz élmény, hogy szinte lehetetlen eljátszani. Egyfajta színházi kép szükséges hozzá, hogy meg tudjuk erősíteni. Virtuóz, hogy heten csináljátok a darabot.

G. Erdélyi Hermina a következőket tanácsolta:

Egy igazán szép előadást kaptam tőletek! Én is pont azt írtam fel magamnak, hogy például egy kifeszített ordítás vagy egy jel sokkal többet ad képileg, mint a gyász eljátszása...

Finom humorral kommunikál az előadás. Tetszik, hogy mindenkinek van egy picit humoros momentuma, amely szinte mesteri módon hat, egyik végtől a másikba visz, és a legkomolyabb jelenetben is képes feloldani. Voltak könnyező pillanataim, de szerintem mindannyiunknak, hiszen az előadás több helyen is lehetővé teszi a kicsit érzékenyebbeknek, hogy beleremeghessenek némely pillanatba. Az nyilvánvaló, hogy jól kiemeztétek a szöveget, de mindig lehet új értelmeket találni egy-egy

monológban, melyeknek érdemes újra és újra nekimenni. Például, ha az „egyszerű” fájdalmat másképp kezelnétek, mondjuk a reménnyel együtt, akkor új rétegeket rendelhetnétek hozzá egy monológhoz, amelytől plasztikusabb lehet a darab. Ugyanakkor a fények is tetszettek: mindenki talált magának fénysávot az elején, de arra nagyon figyelni kell, hogy amikor takarásban vagytok, akkor a hang is valamilyenre elveszik. Emiatt például az első jelenetben a Dadát kevésbé értettem.

Krizsán Szilvia (is) vidáman fogadta a társaságot, és megjegyezte, hogy sokkal kellemesebb lenne ezt a beszélgetést egy kocsmában lefolytatni, mint a diktafon előtt ülve,

hiszen ez így olyan, mintha az iskolában felelné... Szilvia nagyon szerette a magyarkanizsaiak előadását, sírt rajta, és imádta, ahogy több karakterbe bújtak bele...

S ekkor kezdett Perényi Balázs szórózni: A színész tudja igazolni azt, amit a rendező gondol, a formát, mindent. Ha a színész nem áll bele, akkor az szárazon kopog és érdektelen. Egy erős formakultúrával dolgozó rendező, jó színészvezetéssel dolgozott, s egészen kivételes dolgokat csináltak együtt. Remek például Benvolio szúrtsága, titok-

zatossága, az az erős gondolatiság, amiből keveset mutat, de rengeteget sejtet, remekül beszél, jól ott van a térben... Talán hiányzik egy plusz jelenet, amelyben kiemelődik Benvolio Rómeó iránti rajongása. Remek az **Ábrahám Gréta** által nyújtott szerep, kiváló a szerepekből és szerepekbe ki- és belépés, de tényleg oda kell figyelnie az érthetőségre. Gondolatilag kiváló az anyaság kétféle arcát egy színészben való megmutatás. Ugyanakkor a Dada és Júlia közötti mély és erős emberi viszony bemutatását jobban át kellene gondolni. **Muhi Lászlónak** szerintem igényesebb a színészi jelenléte, mint amit megmutatott például a Montague szerepben, a hercegnél is inkább a második megjelenéskor működött a karakter. Mind egyik figura egyrészt ugyanolyan, de mégis más. Tetszik továbbá Lőrinc barát és Paris játéka – kiket **Vizin Olivér** alakított –, hogy egy színészben hogyan találkozik két karakter. Fontos azonban azzal is foglalkozni, hogy egy színész hogyan hagyja el a teret egy jelenet után. Lőrinc barát árulása erősebb döntés, mint ahogy megmutattátok, de például ez a füves dolog az egyszerűsége miatt jó. Tibalt is remek jelenség a színpadon, jól beszél, jó a megjelenése, de lehetne faragni a gesztusokból egy picit. Előrébb tart színészileg, mint amit mozgásban csinál. Viszont az, hogy az első szerepe, az teljesen meglepett.

A legtöbb előadás megkerüli és kifosztja, kiszáritja a szenvedélyességet, mélységet, érzelmességet, és a tragédia elszikkad. Ez a csoport mert mélyen és gazdagon érzelmessé lenni. Igazul csinálták meg a dolgokat, remek a szerelem megszületése, a gyász megélése. A kis misztikumok és a játék is segíti a jeleneteket. Gyönyörű, igaz jeleneteitek vannak, de vigyázniuk kell, hogy ne játsszák szét az elejét. Bár ez inkább a rendezőre vonatkozik, mintsem a színészekre.

Hermína: Nekem például színészértelmezésileg volt kicsit problémás pár Júlia-jelenet, amelyek szerintem érzelmileg jobban fel voltak építve, mint értelmileg. Például élesebben kell, hogy belém hatoljon a tévedések játéka a

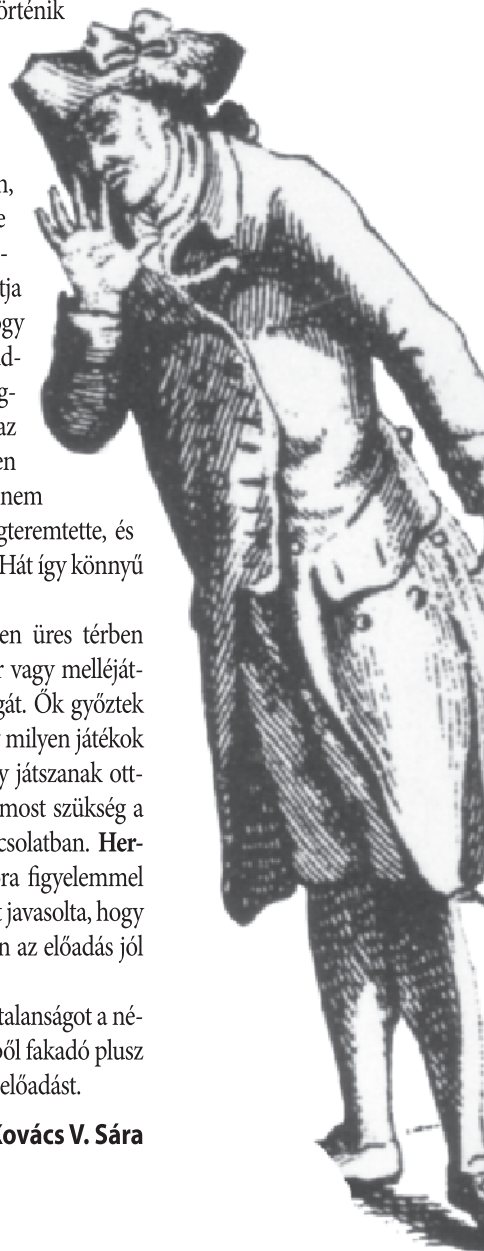
Tibalt halálát közlő jelenetnél, mert ez belülről egy óriási tépelődés, és nekem mennem kell Júliával. Ugyanezt gondolom a méreggel kapcsolatos jelenettel is, amely egyébként gyönyörű volt. Ott is sokkal több minden történik Júliában értelmileg. Talán abban a jelenetben fel is nő a lány.

Szilvia: Azt imádtam a kettőtök (**Kanyó Fruzsina**, azaz a darabban Júlia és **Katona Gábor**, azaz Rómeó) relációjában, hogy tudtátok hozni azt, ami a 13 évesekre jellemző, hogy nem fogják fel teljesen a dolgok súlyát, hiszen a szerelem teljesen elvakítja őket. Szép, ahogyan egymáshoz értek, ahogy szeretitek egymás. De mindannyiótokat imádlak és imádtalak a színpadon. Sokszor elhangzik ezen a találkozón, hogy megteremtődik az illúzió, de hát ez úgy klisé ahogy van, hiszen általában ez nem történik meg... Nátatok ez nem így volt. A tökéletes illúziót mindenki megteremtette, és engem is elvittetek ebbe a bizonyos világba. Hát így könnyű zsúrinek lenni...

Balázs visszatért még arra, hogy milyen üres térben hagyni játszani a színészt. Szerinte ilyenkor vagy melléjátsszanak, vagy megteremtik a maguk igazságát. Ők győztek ebben a tekintetben. Arról is szó esett, hogy milyen játékok vannak a térrel, illetve, hogy Tamásék hogy játszanak ott-hon, és hogy milyen improvizációkra volt most szükség a nézők elhelyezésével vagy a fényekkel kapcsolatban. **Hermína és Szilvia** is kiemelték, hogy mekkora figyelemmel nézte mindenki az előadást. Balázs pedig azt javasolta, hogy érdemes lenne vele járni az iskolákat, hiszen az előadás jól kommunikál a fiatalokkal.

Tamás szerint az előadás elején a bizonytalanságot a nézői koncentráció szüntette meg. A helyszínből fakadó plusz árnyékok pedig új értelemmel bővítették az előadást.

Kovács V. Sára

Természetes létezés a színpadon

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület

Petőfi Sándor színjátszó csoportjának zsűrizése

Az a fajta magabiztosság, szellemesség és önfeledtség, amit a tóbiaiak produkálnak, egyszerűen hihetetlen. Olyan lélekjelenléttel vannak a színpadon, hogy a néző könnypotyogással küszködve neveti végig az előadást. Az őszinteség és a színpadi görcsök teljes mértékű feloldása jellemző rájuk. Nincsenek kellemetlen vagy mű pillanatok, nincs álprüderia, csak a természetes létezés. Már a tavalyi évben is levettek a lábamról (sőt a lábunkról), idén ezt csak fokozták.

H. Lódi Andrea miután köszöntötte a csoportot, azonnal ki is emelte, hogy igen mostoha körülmények között készítette el ezt a két előadást a tóbai csoport, ugyanis volt, hogy áram nélkül kellett próbálniuk. Ebben az évben – a

körülmények okán – egész későn tudtak csak nekifogni a próbáknak. Mégis itt voltak, és nem is akármilyen teljesítményt nyújtottak.

Az értékelést **G. Erdélyi Hermina** kezdte meg. Egy nagyon értelmes és informatív diskurzus indult meg a zsűri és az alkotók között. Hermina az előadásról kifelé jövet hallotta, amint két időse néni arról beszélgetett, hogy ezért érdemes volt eljönni, ezzel a gondolattal határozottan egyetértett ő is.

A rendező elmesélte, hogy tekintettel arra, hogy csupán másfél hónap próbaidő volt, fél-

tek attól, hogy ők is beadják a kulcsot, nem tudják elkészíteni az előadást, és nem tudnak megjelenni a Találkozózon. Nem első eset lenne ugyanis, hogy egy csoport feltűnik, évekig jelen van, aztán a különböző körülmények miatt nem tudják folytatni és eltűnnek egy időre. Jobb esetben egy-két év kihagyás után megjelennek, de rosszabb esetben nem folytatják a hagyományt. A tóbai csoport ezért is választott két rövidebb darabot. Mondhatjuk – hogy habár kurtább volt –, semmivel sem adtak alább. **Lackó Farkas Erzsébet** azt is elmondta, hogy pontosan tudják, hogy a nézők a szívükbe zárták őket. Keresztül-kasul jártak már Vajdaságot sokféle darabbal. Ahol jártak, ott nevetést hagytak maguk után.

Perényi Balázs egyértelműen kijelentette, hogy hibátlan előadást láthattunk, mindkét egyfelvonásos darab játéktípusa remekül áll a csoportnak. A szereposztás is hibátlan volt. *A lónak vélt menyasszony* c. komédiában a Gergely deákot alakító **Nagy Andor** rokonszenvesen és bátran szólította meg a nézőket, hogy azok azonnal szurkolói lesznek az előadásnak. Az ember azt gondolná, hogy a színpadra való kiállásnál semmi sem egyszerűbb: kijönni, ránézni a közönségre és megszólalni, csupán ennyiből áll. Mégsem ennyire egyszerű a színpadon a valódi kapcsolattartás. Nagyszerű lendülettel megy végig az egész előadás. Irigylésre méltó a bátorság, a felszabadultság, ahogyan

komédiáznak a társaság. Az a műfaj, amit élénk tártak, valóban olyan, ahogyan ők azt megmutatták: ha verekedés van, akkor valóban verekedés van, nem csak egymás mimelt ütése, simogatása.

Egy kérdés merült fel, melyre a zsűri sem tudta pontosan megadni a választ: mit lehet azzal kezdeni, ha a közönség folyamatosan reagál a jelenetekre, ha folyamatosan a nézőtérben a morajlás, de nem azért, mert a közönség unatkozik, hanem mert ennyire tetszik neki, amit lát és hall? Az effajta zúgolódás pedig megnehezíti a színpadi beszéd érthetőségét, nehéz felülkerekedni rajta. A beszédtechnikát, a rímek kicsengetését, a hangsúlyok helyes használatát remekül alkalmazták a tóbiaiak. A vásári színjátéknak, amit előadtak, az a jellegzetessége, hogy igényli az egész játéktér kihasználtságát. Ebben is otthonosan mozgott a csapat, éreztük. A színpadra lépőknek meg kell tanulni újra

állni, ülni, beszélni, enni, ami nem egyszerű, mert színpadon az ember feszélyezetten, görcsösen kezd el viselkedni. Az tehát, ahogyan ez a csapat létezik a színpadon, az már nem a kezdet, hanem az eredmény.

G. Erdélyi Hermina mindkét előadásból kiemelt egy dolgot: *A lónak vélt menyasszonyban* a színpadi harcot emelte ki a sok jó közül. A hivatásos színházaknál a színpadi mozgás és harcok tervezői azok, akik ezzel foglalkoznak, de ennyire autentikusan ők sem tudják mindig megcsinálni a jelentetet. Míg a *Viaszkvirágban* a lánc köré épülő bonyodalom volt az, mely nagyon jól működött. Volt olyan rész ebben a jelenetben, amely nem volt beleírva az eredeti szövegek könyvbe, hanem az egyik próbán jött az ötlet, hogy plusz humort csempésszenek bele, végül pedig pont ez a rész volt az, mely megadta a savát-borsát, emiatt nem lett papírszaga a jelenetnek. Hermina a későbbiekben azt is kiemelte, hogy mindkét darabban valódi párbeszédet folytatók úgy, ahogyan a valóságban is elhangzanak.

Krizsán Szilvia ennek kapcsán elmondta, hogy annyira reális volt a szövegmondás, hogy azon gondolkodott, mennyi lehetett a leírt szöveg, miközben pontosan tudta, hogy ilyen hosszú részek nem lehetnek improvizációk. Erzsébet megadott egy lehetséges magyarázatot erre: a csapat egy része huszonéve együtt játszik. Ők megtanulták már egymás mozdulatait, reakcióit, így le tudják reagálni egymást. Ugyanúgy reális volt a kellékhasználat is. Egy kicsit sem volt illúzióromboló.

A színpadon az intim kapcsolatokat, a szeretetet, az egymás felé fordulást, a harmóniát, az összecsiszolódást nehezebb ábrázolni, mint a konfliktusokat, mert az intimitás gyakran nem lesz igaz. A *Viaszkvirágban* viszont nagyon jó volt látni a Pétert játszó **Szántó Tivadar** és Mári, az élettársát játszó **Lackó Farkas Erzsébet** alakítá-

sát. Ahogyan egymásra néztek, ahogyan megjelent a pár a színpadon, az teljes mértékben valós és igaz volt. Apróságoktól lesz igaz valami, attól, hogyan érzékelik meg színész a színpadra, hogyan szólal meg... A helyzetet kell megteremtteni a színházban, itt sikerült. A kis igazságok teremtik meg a nagy igazságot. Van az a fajta színház, mely a játékörömmel, az energiájával és az emberségével jobb kedvre deríti a nézőt. Ilyenkor energiával telten jövünk ki az előadásokról. Ez abszolút funkciója a színháznak. És van olyan színház is, amikor szembesülünk azzal, hogy milyen nagy szomorúságok vannak a világban. Ennek a darabnak az üzenete az volt, hogy élni nagyon klassz dolog. Remek, ha egy társulat finoman közvetíteni tudja azt, hogy mennyire jó játszani és mókázni. A pajzán viccek is kitűnő ízléssel voltak beállítva. A *Viaszkvirág* eredeti szövegében nem volt benne a bíró felesége, de ez az ötlet szintén zseniális volt a rendező részéről, hiszen megmutatta, hogy milyen sors vár a leendő bíróra és feleségére – fejtette ki Perényi.

A csapat örült a sok pozitív visszajelzésnek, de kérték a negatív kritikát is, hiszen a negatív kritikából lehet építkezni. A zsűri csak apró részleteket tudott kiemelni. *A lónak vélt menyasszonyban* pl. egy kicsit kicsi volt a kancsó ahhoz, hogy abból annyi bort lehessen meginni, hogy részegek legyenek tőle (megjegyzem, itt kiderült, hogy volt nagyobb kancsó, csak egyik előadás alkalmával a verekedéses jelenet alatt eltört). Továbbá Zsuzska, azaz **Hanyic Aliza** hangerején lehetne még egy keveset dolgozni. Mindössze ennyit tudtak nekik tanácsolni.

Kiss Anita

A zavarba hozott néző

A nagykikindai Egység Művelődési Egyesület

József Attila színjátszó csoportjának zsűrizése

Minőséges és alaposan átgondolt előadást láttunk a nagykikindai **Egység Művelődési Egyesület, József Attila színjátszó csoportjától**, akik szintén évek óta a Találkozó résztvevői. **Regős János: Piroska** c. tragikus boházata kellemképpen megzavasztotta a közönséget és sokszor zavarban érezték magukat. A nézőtér megtelt, jól zártuk a második hivatalos versenynapot is.

Perényi Balázs elsősorban arra kérdezett rá, hogy hogyan is jutott hozzá a csapat a kortárs szöveghez, hiszen **Balázs** már látta a darabot, egy hihetetlen jó előadásként emlékszik rá, amely alapvető színházi élményként maradt meg benne. Szerencsére el tudott vonatkoztatni ettől az élménytől, de érdekes módon hasonlóságokat fedezett fel a két játék között. Kiderült, hogy ez csupán a szöveg-

ből adódhat, az anyag sugallhatja a megoldásokat, hiszen a társulat nem látta az előadást.

Anikónál (Király Annamária) és **Gyulánál (Budai József)** vélt felfedezni ilyen hasonlóságokat. Érdekes egyébként, hogy pont egy olyan darabot láttunk a színpadon, amelyet csupán egy alkalommal, az író maga rendezett meg. A darabválasztás pont emiatt izgatta a rendező, **Király Sándor** fantáziáját.

Balázs is a néző zavarát firtatta elsősorban, hiszen az előadás nem komédia, nem tragédia és a néző sokszor nehezen találja meg a pozícióját ezekben a szituációkban, nem tudja, hogy

hogyan is kell egy-egy ilyen szituációra reagálni. Lehet-e nevetni egy ekkora tragikus helyzeten? **Balázs** rá is kérdezett, hogy érzett-e ezzel kapcsolatban valami visszajelzés az előadásról. **Király Sándor** pontosan egy olyan darabot szeretett volna létrehozni, amely felszabadítja a nézőt, hiszen a kétélű kard mindkét oldalon vág. Arról szerettek volna szólni, hogy a való élet mit vált ki a nézőből, ha a színpadon találkozik vele. Ezért fontos számukra az előadás, hogy gondolkodásra bírják a nézőket. A rendező a társulat nehéz helyzetéről és próbafolyamatáról is beszélt, hiszen többször váltottak színészeket a próbafolyamat során.

Balázs kiemelte, hogy nagyon következetes és igényes az a milió, amit megteremtnek a tárgyakkal, a zenei bejátszásokkal. Jól bejátszható a tér és a köznapi és ismerős kellékek segítik a játszót, hiszen ha meg lehet fogni ezeket a tárgyakat, van valóságértéke a gumilepedőnek, a székelypóztának, hogy a forró levest nem lehet fájó torokkal megenni, mert szétéget, akkor a realitást is könnyebb meglátni. Ettől nagyon következetes az előadás. Jók a fények, szépen világított előadásról van szó, van esztétikuma, jó helyen jönnek be a zenék, ami mindig sugall valamit. Háttérzajban történnek meg a legtragikusabb események, azt sugallva, hogy az élet megy tovább.

Krizsán Szilvia rákérdezett, hogy az utolsó jelenet így van-e megírva, vagy a társulat tette ezt hozzá. A rendező elmondása szerint így van megírva, de kissé változtattak rajta, amelyet egyeztettek az íróval. **Balázs** kiemelte, hogy az író

biztosan örülne, ha láthatná az előadást, amelyre **Sándor** a válaszában elmondta, hogy utaznak egy fesztiválra, ahol **Regős János** is ott lesz, tehát a *találkozás* meg fog történni hamarosan.

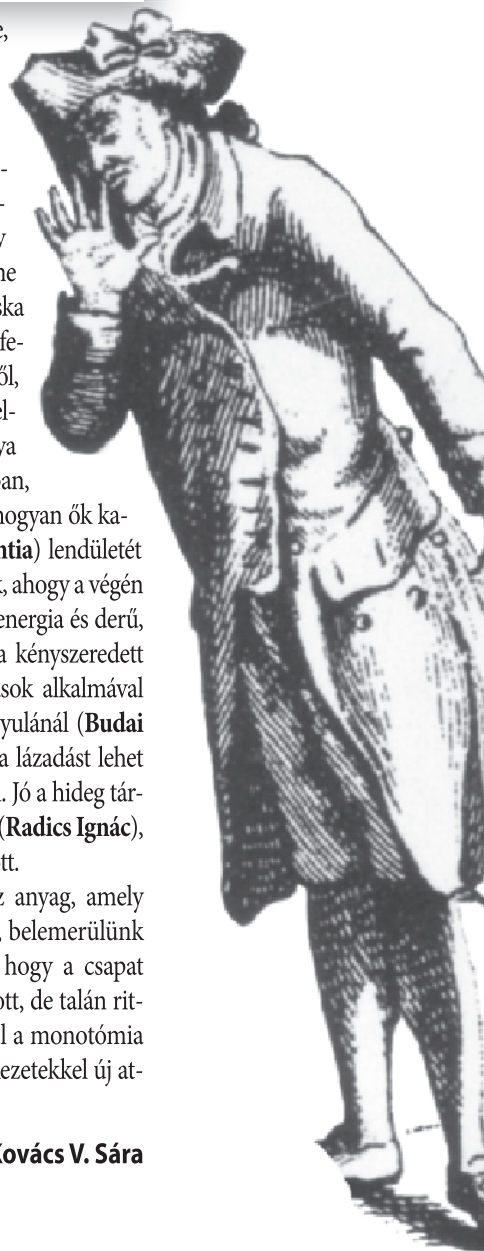
Szilvia is sok mindent szeretett az előadásban. Például azt a hátborzongató jelenetet, ahogy az anya a lányának méri ki a levest, vagy ahogyan Gyula (**Budai József**) örül az újonnan vásárolt autónak. Azt mondta, hogy ezeket a képeket biztosan hazaviszi magával, hiszen ezek nagyon igaziak voltak. **Szilvia** mindenkit szeretett a darabban, és mindenkét igazának látott.

G. Erdélyi Herminát első pillanatban a képi világ nyerte meg. Amit szeretett, az főleg a térhasználat volt, abban is az, ahogyan már első látásra a végpontot sugallja a tér, azt, hogy igazából innen már nincs visszaút, csak a lefelé. Nem ismeri ugyan az eredeti szöveget, de gondolja, hogy a szöveg is már a kezdetek kezdetén a véget vetíti előre. **Hermina** természetesen abba gondolt bele, hogy ha ő játszaná bármelyik szerepet, akkor ő is azzal a kérdéssel kezdené, hogy léteznek-e ezek a *piroskák*, hogy tényleg léteznek-e ezek a monomániás emberek, akik csakis a magukét hajtják. Ahogy a darab eleje a véget sugározza, úgy a figurák jelenléte és állapota is egy nagyon erős képet sugároz arról, hogy valami nagyon rossz fog történni. Nem lehet valódi motivációkat keresni a figuráknál, nincs az, hogy ki, miért jutott ide vagy hol lenne a kiút, a figurák egyszerűen itt vannak és a darab kiutat és megoldást egyáltalán nem kínál. Tehát a néző kap egy képet, amire azt mondja, hogy ez tényleg így van. **Hermina** a színpadképpel és a figurákkal egy igazán konkrét helyzetet kapott. **Hermina** pszichológiailag tartotta megfjethetetlennek a karaktereket, de úgy érezte, hogy tipizálni lehet őket: elnyomó, elnyomott., amelyeken keresztül lehet még mélyíteni a jellemeket. Így még jobban megindulhat a néző belülről.

Balázs kitért a Sztanyiszlavszkij elvre, amely arról szól, hogy hogyan lehet egy-egy karaktert felerősíteni. Az, hogy egy jelenséget vagy tartalmat erősen közöljük, úgy jöhet létre, ha annak kissé ellene játszunk. Azáltal, hogy belekeverjük az ellentétet, felerősödik az a bizonyos jellem vagy tartalom. Ezek itt mély alakítások, de lehetne még mélyebb irányba vinni. Például Piroška (**Tóth Ramóna**) iszonyatos terrora a család felett, hozzáadva egy kicsit az ő szenvedéséből, egyedüllétéből, talán még erősebbé teszi a jellemet. Szép a szeretet-szövetség az apa-lánya között, amelyet ki lehet emelni még bátrabban, hiszen bármennyire groteszk a kép, szép, ahogyan ők kapaszkodnak egymásba. Zsuzsi (**Gábor Szintia**) lendületét nagyszerűen lehet tartani. Lehet íve is annak, ahogy a végén fellázad a nagymama ellen. Zsuzsiban van energia és derű, amelyet lehet még fokozni, például azzal a kényszeredett optimizmussal, amelyet a kórházi látogatások alkalmával szoktunk csinálni. Ezt lehet erősíteni. Jó Gyulánál (**Budai József**) a vesztes, de fellázadó figura, itt is a lázadást lehet növelni, ha keverjük a meghunyászkodással. Jó a hideg tárgyilagos orvos és a ruhával traktált figura is (**Radics Ignác**), tehát mindkét karakter érthető és kidolgozott.

Talán picivel több csendet bírna el az anyag, amely szinte maga magától kimélyíti a pillanatot, belemerülünk ebbe az összefüggésbe. Balázs kiemelte, hogy a csapat birtokolja az anyagot, amit jól össze is rakott, de talán ritmikailag lehet még változtatni picit, amitől a monotómia megmarad még, de a különféle zenei szerkezetekkel új atmoszféra teremthető.

Kovács V. Sára

Ma a találkozó színpadán

Nagy létszámú csoporttól egészen a kicsiig

Legyen a mai mottónk a következő Gábor Miklós idézet: „Csak akkor hihetjük magunkat jónak egy szerepben, ha megvan bennünk az önmagunkkal való találkozás pihentető, simogató érzése. Az igazi alakítás mindig a szabadság laza érzésével jár.”

Zenészek és mese: a muzslyai fiatalok ma először lépnek a Találkozó deszkáira. Azután meg kell említeni, hogy 33 fő már egy igen nagy létszámnak minősül egy színjátszó csoport életében. Ennyi taggal büszkélkedhet a Fabula Rasa színjátszó Grund. Nem csoda hát, hogy két előadást is hoztak. A kupuszini Sturcz József színjátszó csoport nem csupán nagy múlttal rendelkezik, hanem '98 óta rengeteg Találkozó-díjjal is. Ugyanakkor a zentai Kex egyesület a maga forradalmával, meg nem alkuvásával tűnik ki a tömegből.

Április 10., vasárnap, 11.00 óra, színházterem

PETŐFI SÁNDOR MAGYAR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET
HÉBE-HÓBA IFJÚSÁGI SZÍNJÁTSZÓ CSOPORT, MUZSLYA

A csoport 2015 tavaszán alakult és ez év június 9-én bemutatta a *Tüvé-tevők* című komédiát. Második előadásunk Erzsébetlakon volt. A nyári pihenő után a megmaradt csoport tagjai elkészítették és bemutatták 2015.

november 25-én a *Janka és Juli* zenés mesejátékot az óvodásoknak és az általános iskola alsósainak Muzslyán. Vendégszerepeltek vele Újvidéken is 2016 februárjában, és a Nagybecskerekén megtartott diákszínjátszó csoportok találkozóján, mely a jánosalmi Erdélyi Hagyományokért Egyesület szervezésében valósult meg. A projektum a DTKM Eurorégiós együttműködés keretében valósulhatott meg, az Emberi Erőforrások Minisztériumának, valamint a Nemzeti Együttműködési Alap támogatásával.

A muzslyai felnőtt csoport 1998 óta több díjjal is hazatérhetett már a Találkozóról. Kíváncsi-an várjuk, hogyan szerepel az utánpótlás idén.

Muzslyai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület Hébe-Hóba ifjúsági színjátszó csoportja bemutatja:

Robert Long:
Janka és Juli (35')
Zenés mesejáték

Szereplők:

- Janka – Mák Andrea
- Juli – Szíveri Leóna
- Dorka – Magyar Szimóna
- Vica – Rapos Emma
- Maca – Horvát Mónika
- Hiúz Grent – Bicók Tímea
- Béla, Pali – Kelemen Dávid

Rendezte: Kósa Zoltán

Zene: Alantic együttes

Korrepitőr: Nagy Zsolt

Jelmez: Bicók Ildikó

Súgó: Kelemen Tímea, Mészáros Emese

Techikai munkatárs: Bicók János

Fénytechnika: Zsáki Ervin

**Április 10., vasárnap, 14.00 óra,
színházterem**

NÉPKÖR MAGYAR MŰVELŐDÉSI
KÖZPONT, FABULA RASA SZÍNJÁTSZÓ
GRUND, SZABADKA

2008. novemberében alakult csoport végre elért oda, hogy amatőr társulattal is indította az új évadot. Néhány tagja a Fabulának már munkaviszonyban vannak,

ők képezik az úgynevezett amatőröket. Persze a tagok többsége még iskolás. Van általános iskolás és középiskolás csoport is. A Fabula Rasa Gyermekszínjátszó és Színjátszó Grund most 33 taggal büszkélkedik! 2015-ben két különdíjjal térhetett haza a Találkozóról.

A szabadkai Népkör Magyar Művelődési Központ, Fabula Rasa Színjátszó Grund bemutatja

Tasnádi István:

Cyber Cirano (60')

Dráma

Szereplők:

- Zsuzsi: Bodnár Lonetta
- Heni: Sábity Anita
- Máté: Budinčević Krisztián
- Közreműködtek a Fabula Rasa Színjátszó grund többi tagja, valamint Cvijin Blanka, Ötvös Attila

Rendezte: Greguss Zalán

Rendezőasszisztens: Greguss

Lilla

Jelmeztervező: G. Erdélyi Hermina

Videók készítése: Baráth Attila

Zenei válogatás: Cyber Dj

Díszlet: Fabula

Fény: László Roland

Zene, videó: Dudás Dániel

Ma a találkozó színpadán

Április 10., vasárnap, 16.30 óra, színházterem

PETŐFI SÁNDOR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET, STURCZ JÓZSEF SZÍNJÁTSZÓ CSOPORT, BÁCSKERTES

Kupuszinán, azaz Bácskerteszen mindig kedveltek voltak a népszínművek, színdarabok, operettek és zenés estek. Az első műkedvelő előadás 1919-ben került megrendezésre és osztatlan sikert aratott. A *cigány* című három felvonásos dalos népszínművet id. Sturcz József rendezte, az előadásra a Bocsa-féle vendéglőben került sor. Talán ezek lehetnek az első jelei annak, hogy Kupuszina Bácskertes népe igencsak érdeklődik az amatőr színjátszás iránt és hogy ennek a kis falunak még sok kitűnő amatőr színjátszója lehet. Ami leginkább jellemző a színjátszó szakosztály 1924-től 1947-ig végzett tevékenységére, mindenképpen a szorgalom és odaadó munka a nehéz körülmények ellenére is, a falu ugyanis nem rendelkezett ebben az időben művelődési otthonnal, sem más nagyobb teremmel. Az 1996 óta megrendezésre kerülő Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóin minden évben szerepelnek a kupuszinai-bácskertes műkedvelők, és több rangos elismerésben is részesültek. Négyszer került megrendezésre Kupuszinán-Bácskerteszen a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója, 2015 augusztus 19-én Budapesten a Sturcz József Amatőr Színjátszó Csoport kiemelte a KÜLHONI MAGYARSÁGÉRT DÍJÁT.

A csoport hivatalos díjai a Találkozón:

1998 – A *Mágnás Miska* c. előadás fődíjas lett (vendég-szerepelhet Zsámbékon), Molnár József a rendezésért Garay Béla díjas. A legjobb női epizódszerepet Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki

1999 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakuk Marci* c. énekes vígjátékában nyújtott alakításért a legjobb férfi epizódszereplő díját Péter István, a legjobb női epizódszereplő díját pedig Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki

2000 – Szigligeti Ede *A cigány* c. népszínművének előadásáért a csapat megkapta a közönségdíjat, valamint Péter István a legjobb férfi főszereplő díját

2001 – Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* c. operettje Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, valamint kivívta a közönségdíjat is. Ez év legjobb férfi főszereplő díját Molnár Oszkár, míg a legjobb női főszereplőnek járó díjat Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki. A legjobb férfi mellékszereplő Molnár József lett

2003 – Görgey Gábor *Szexbogyó* c. bohózatának színvételéért Garay Béla díjat érdemelt ki a csoport. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat Toldi István vihette haza

2004 – Huszka Jenő – Martos Ferenc: *Gül Baba* című előadásáért a közönségdíjat érdemelte ki.

2005 – Fazekas Mihály – Balogh István: *Ludas Matyi* című darabjában nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré

2007 – Jacques Deval: Francia *Szobalány* c. előadásból Molnár Oszkár kapta a legszebb színpadi beszéd díját

2008 – Brandon Thomas: *Charley nénye* c. előadás közönségdíjas lett. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett

2010 – Móricz Zsigmond *Egérfogó* című előadásából Guzsvány Flóra kapta a legszebb színpadi beszéd díját

2011 – Arthur Freed – Nacio Herb Brown: *Ének az esőben* című előadásában nyújtott alakításáért a legjobb férfi mellékszereplő díját Guzsvány Attila érdemelte ki Cosmo szerepéért

2012 – *A játék újra él!* című előadásáért a közönségdíjat vihette haza a csapat, melyet Molnár József rendezett

2013 – *Én és a kisöcsém*ben nyújtott alakításáért Dienes Blanka vehette át a legjobb női főszereplő, Kata szerepének megformálásáért járó díjat

2014 – Molnár József rendezésében Kálmán Imre *Mari-ca grófnő* című előadásáért Pataki díjban és Közönség-díjban is részesültek

A bácskertes Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Sturcz József színjátszó csoport bemutatja:

Brackett–Diamond–Wilder–Verebes:

Van, aki forrón szereti (120')

Vígjáték

Szereplők:

- Dzsó – Zsivu Péter
- Csárli – Guzsvány Henrik
- Dzseri – Molnár Oszkár
- Kis-Napoleon – Szurap Adolf
- Virág – Csernai Panna
- Polyakof – Gosszé Endre
- Ozsgud – Péter István
- Nelli – Buják Evelin
- Glédisz – Dienes Koleszár Valéria
- Mocarella – Tadián Zsolt
- Bájnszok – Molnár István
- Pincér – Séri Szabolcs
- Specc Kolobó – Guzsvány Flóra
- Rendőr – Marásek Róbert
- Felügyelő – Molnár József
- Garázsmeister – Novics Dávid
- Kubai énekesnő – Marásek Apollónia
- Boy – Kiss Gábor
- Gengszterek – Magyar Péter, Fridrik Gábor, Tumbász Dávid
- Zenészek – Tót Abigél, Tadián Viola, Rekettye Emilia, Pacal Andrea

Rendezte: Molnár József

Zenei rendező: Dienes László mgr

Darabot átdolgozta: Buják István

Koreográfus: Tót Zsaklina

Zene: mgr. Dienes László, Dienes Ákos, Tadián István

Technikai munkatársak: Pásti Zoltán, Dobó Dániel, Buják Evelin, Tót Kis János, Turi Róbert, Tumbász Imre, Kurta Gergő, Medjedovics Nedelykó

Ügyelő: Buják Csilla

Súgók: Augusztinovics Gábor, Molnár Dénes

Ma a találkozó színpadán

Április 10., vasárnap, 19.30 óra, színházterem

KEX EGYESÜLET, ZENTA

A Kex egyesület a hajdan volt Orpheus Theater hamvaiból alakult csapat, így jogutódja a fent említett méltán híres és hírhedt Orpheus T-nek. Büszkén vállaljuk a múltunkat, az elkövetett hibáinkat és sikereinket is. Céltudatosan lépdelünk a saját magunk által meghatározott irányba, mindig új színeket, formákat hozva a délvidéki műkedvelő színjátszásba. Nem rettenünk meg semmi újtól, formabontótól és meghökentőtől, mert azt valljuk, hogy a színház a lázadás eszköze, nem pedig a megfelelés, meghunyászkodás platformja. A közönség mindig tudja, ha egy általunk fémjelzett alkotásra foglal helyet, akkor valami egyedi élményben lesz része.

A zentai Kex Egyesület bemutatja:

Aldo Nicolai:
Nők (35')
Dráma

Szereplők:

- Nő – Graca Beáta
- Nő – Kiss Izabella

Rendezte: Döme Zoltán – Bimbó

Technikai munkatárs: Szabados

Viktor

Díszlettervező: Branko Vučetić

Jelmez: Döme Zoltán – Bimbó

Április 10., vasárnap, 21.00 óra, színházterem

A SZABADKAI NÉPKÖR MAGYAR MŰVELŐDÉSI
KÖZPONT, FABULA RASA SZÍNJÁTSZÓ GRUNDJA
BEMUTATJA:

Tasnádi István:

East Balkán (70')

Kortárs dráma

16 éven aluliaknak nem ajánlott!

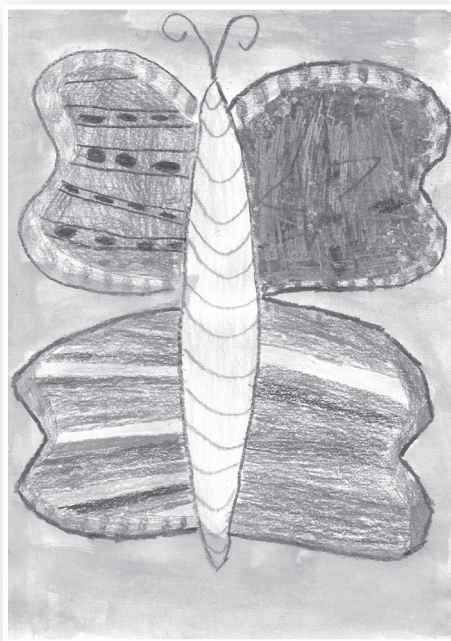
Szereplők:

■ Dedovity Tomity Dina	■ Lukács Ramóna
■ Dimitrov Nikoletta	■ Varga Stella
■ Đurović Miléna	■ Budinčević Krisztián
■ Greguss Lilla	■ Dudás Dániel
■ Gresák Lea	■ Kovács Emil
■ Gulyás Gabriella	■ László Roland
■ Lévy Csenge	■ Szabó Szandersz
■ Lórik Izabella	■ Tőke Ádám
■ Lőrinc Rebeka	

Rendezte: Greguss Zalán – Ralbovszki Csaba

Zenei válogatás: Budinčević Krisztián, Đurović Miléna

Díszlet, jelmez: Fabula

Juhász Attila, 2. osztály

Csütörtökön a találkozó színpadán

Három nap szünet

Három nap szünet elé nézünk. Mindenkinél lesz ideje önmagában átgondolni a látottakat, s új erővel felfrissíteni a testünket, lelkünket a következő maratoni színházas futásra. Ne felejtse el értékelni, szavazni, hiszen a Közönség-díj is a Találkozó hivatalos díjai közé tartozik. Blaha Lujza szavaival élve: „A közönség sokféleképpen ítél és ezért nincs olyan emberfia, aki előre meg tudná mondani valamelyik darabnak a sorsát.” A szünet utáni csütörtökön három előadást láthat a nagyjéremű. Színpadra lép a sérültek színháza egy rövid, de elgondolkodtató szösszenettel Magyarkanizsáról, majd Kisorosz és Szaján egy-egy komédiával.

A gyerekeket ezúttal sem hagyjuk program nélkül, szerdán délután 4-re várjuk őket játszani egy kis színésztrenninggel a színpadra, csütörtökön délelőtt pedig az iskolába is betörünk, Mácsai Mónikáék a 7-8. osztályosokkal dolgoznak majd 11 órától. Műhelyfoglalkozásuk témája a másság, a fogyatékos elfogadása lesz.

Április 14., csütörtök, 16.00 óra, színházterem

A MAGYARKANIZSAI EGYÜTT VELED – ÉRTÜK; ÉRTELMI ÉS TESTI FOGYATÉKOSOK ÉRDEKEIT VÉDŐ ÉS SEGÍTŐ EGYESÜLET, FÉNY-BÁRKA TÁRSULATA BEMUTATJA:

Időtlenek (15')

Performance

Rendezte: Mácsai Mónika, Oláh Tamás

Az előadásról: Kellemetlen igazság, hogy a fogyatékkal élők a társadalom perifériájára szorultak. Egy átlagembernek alig akad olyan személyes élménye, mely egy fogyatékkal élő személlyel kapcsolatos. Van egyfajta tartás, félelem bennünk, hiszen a sérült emberek szinte kizárólag különbözőségükben vannak reprezentálva a közbeszédben vagy a média által. Ám ezt a félelmet legtöbbször csupán az idegenség okozza. Előadásunkkal hivat szeretnénk verni az átlag- és a fogyatékos populáció

között. A performance létrejöttét egy több mint fél éves, szeptembertől március derekáig tartó műhelymunka-sorozat előzte meg. Olyan témákkal dolgoztunk a foglalkozások során, melyek minden emberben közősek. Hiszen mindannyian voltunk már szerelmesek, veszítettünk el valakit, éltünk meg elutasítást, gondolkodtunk Istenről. De színházunk nem általánosítani akar. Személyes találkozásoknak biztosít terepet. A kirekesztés talán azáltal szüntethető meg, ha lebontjuk a sztereotípiákat. Ezt pedig úgy tehetjük meg a leghatásosabban, ha közelebről is megismerjük fogyatékkal élő társainkat, sőt rávilágítunk a hasonlóságokra köztük és köztünk. Csatunk tagjai nem szerepeket játszanak a színpadon, hanem önmagukat adják, s teszik ezt azért, hogy a szánalom tekintete – mellyel oly gyakran szemléljük őket – önmagunk bennük való felismerésének tekintetév válhasson.

Április 14., csütörtök, 19.30 óra, színházterem

A KISOROSZI TESTVÉRISÉG-EGYSÉG MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET, KISOROSZI AMATŐR SZÍNJÁTSZÓ CSOPORT BEMUTATJA:

Kéri Ferenc:

Meghalsz, Banya! (55')

Vígjáték

Rendezte: Kocsis Diána Csilla

Az előadásról: Kéri Ferenc *Meghalsz, Banya!*

című műve a Rideg Sándor regénye alapján készült *Indul a bakterház* című film folytatása. A színdarab bemutatja, hogy mi is történt a film befejezése után, és új szereplőkkel, új bonyodalmakkal színesedik a történet. A kérdés csak az, vajon boldog véget érnek-e a bakterház körüli történések.

18 éven aluliaknak nem ajánlott!

Április 14., csütörtök, 17.00 óra, színházterem

A SZAJÁNI ADY ENDRE MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET DRÁMAI CSOPORTJA BEMUTATJA

Ray Cooney:

A miniszter félrelép (90')

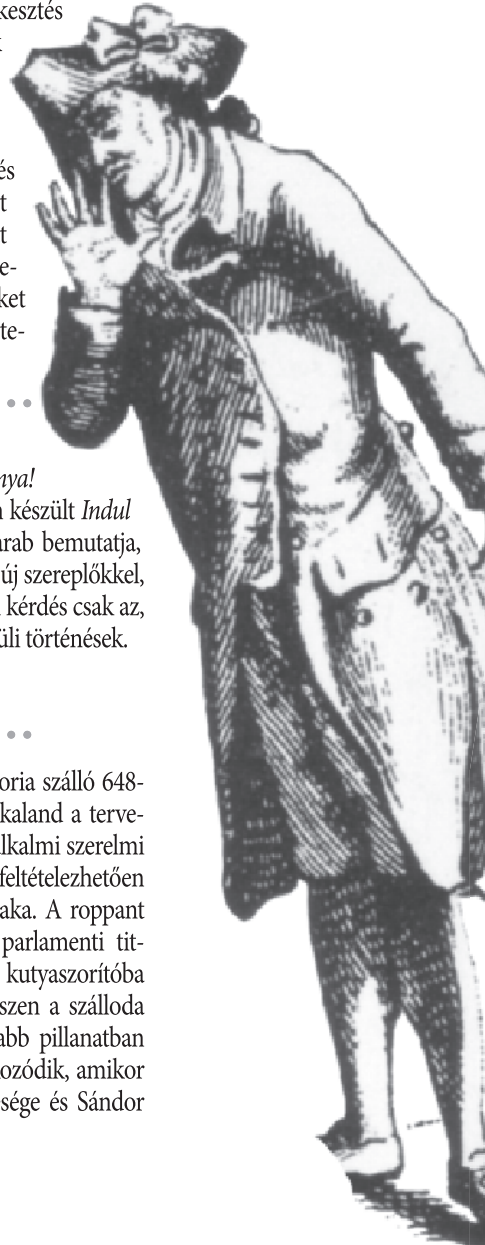
Vígjáték

Rendezte: Nagy Aleksz

Az előadásról: Vitt Péter miniszter a parlament éjszakai ülése helyett izgalmasabb programot talál magának: az ellenzéki frakcióvezető titkárnőjével, Marosi Tündével

kíván kettesben „ülésezní” a budapesti Astoria szálló 648-as lakosztályában. Azonban a romantikus kaland a tervezettnél „izgalmasabbra” sikerül. Először is alkalmi szerelmi fészükükben találnak egy hullát. A „gyilkos” feltételezhetően a lakosztály megbízhatatlanul működő ablaka. A roppant kellemetlen szituáció megoldásához Vitt parlamenti titkárát, Galamb Sándort hívja segítségül. A kutyaszorítóba került hármasnak nincs könnyű dolga, hiszen a szálloda igazgatója és főpincére mindig a legrosszabb pillanatban kopogtat be a 648-asba. A helyzet csak fokozódik, amikor megjelenik Tünde féltékeny férje, Vitt felesége és Sándor édesanyjának ápolónője...

12 éven aluliaknak nem ajánlott!

Kiss Anett, 3. osztály

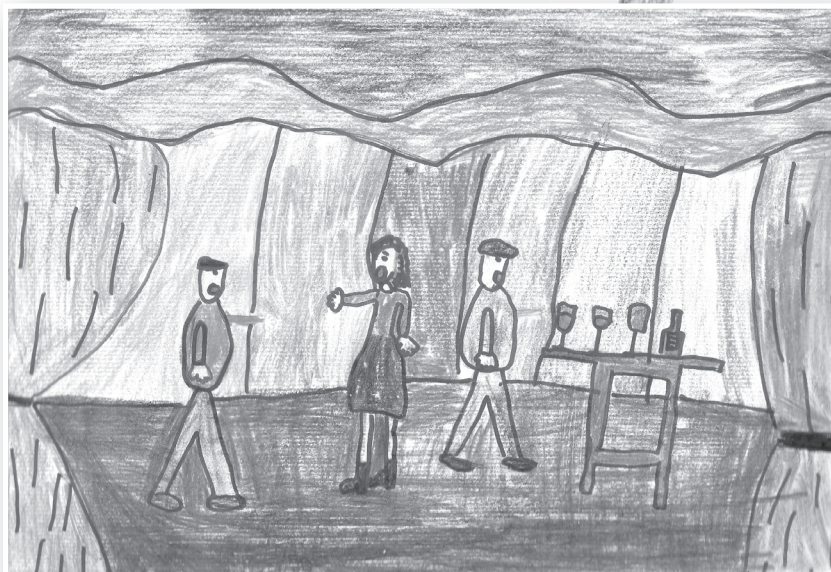
A színház

A színházban szoktak szerepelni,
verseket, táncokat előadni.

A színház egy nagy terem,
ahol piros függöny a lepel.

A színházat nagyon szeretem,
Mert mindenki eljön, és ott terem.
Szeretik, ha előadás van,
És vígan megtapsolnak mindenkit,
Aki csak a színpadon van.

Tóth Szibilla, 5. osztály

Tóth Tímea, 3. osztály

A XXI. Találkozó szakmai zsűrije

G. Erdélyi Hermina

Szabadkán született. 1991-től 1995-ig az Újvidéki Művészeti Egyetem hallgatója. A diploma megszerzése után több független színházi csoporttal dolgozik Szabadkán, Újvidéken, Belgrádban, Szegeden, Budapesten és Krakkóban. 1999-től a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának tagja lesz, közben játszik a Magyar Kanizsai Udvari Kamaraszínházban, a szabadkai Gyermekszínházban, a Kosztolányi Dezső

Színházban, Urbán András Társulatában, valamint a Zentai Magyar Kamaraszínház előadásiban.

Fontosabb díjai:

2002 – A Kisvárdai Határon Túli Színházak Fesztiválján színészi díj – *Nem fáj!* (Clara)

2008 – a Kisvárdai Színházi Fesztivál színészi díja – *Szomorú vasárnap* (Helén)

2014 – Az Emberi Erőforrások Minisztériumának díja a Kisvárdai Magyar Színházak Fesztiválján a *Vörös*, a *Tapasztalt asszony* és *A halál nem bicikli* c. előadásokban nyújtott alakításaiért, az évad legjobb női epizód szereplője a szabadkai Népszínházban

Krizsán Szilvia

Krizsán Szilvia az Újvidéki Színház társulatának tagja, jelenleg az egyik legdíjazottabb magyar színésznő. 1976. június 1-jén született Verbászon. 1995-től az Újvidéki Művészeti Akadémia hallgatója lett. Másodéves volt, mikor első szerepeit kapta immár hivatásosként, harmadévesen már állandó munkaviszonyba került az Újvidéki Színházban. Nem sokkal ezután ő lett a jugoszláv Médeia Végel László *Médeia tükre* című duodrámájában, néhány hónap múlva pedig *Az én Karády* című nagysikerű zenés előadásban alakíthatta éveket a divát, Karády Katalint.

Fontosabb díjai:

2012 – Az Urbán András rendezésében készült *Marat the Sade* előadás kikiáltójának szerepéért Krizsán Szilvia megkapja a Sterija-díjat és a belgrádi Večernje Novosti kritikusaik különdíját is neki ítelték oda.

2015 – A Katona József *Bánk Bán* című előadásában megformált Gertrúdisz rangos díjak és elismerések egész sorát hozta a művésznőnek. A Vajdasági Hivatásos Színházak 65. Fesztiválján és a Pécsi Országos Színházi Találkozón is a legjobb női főszereplőnek járó díjat érdemelte ki, a Čortanovcin megrendezett Novi Tvrdava Teatar nemzetközi fesztiválon ő vehette át a legjobb színésznőt megillető díjat, valamint a magyarországi Színházi Kritikusok Céhe szintén neki ítélte oda a Színkritikusok Díját – a legjobb női főszereplő kategóriában.

Perényi Balázs

Perényi Balázs 1996 óta ír színházi szócikkeket, kritikákat az Ellenfény, a Színház, a Criticai Lapok, a Zsöllye, valamint a Drámapedagógiai Magazin számára. Jelenleg a Színház- és Filmművészeti Egyetem DLA hallgatója. Korábban itt szerzett diplomát drámatanárként és 2010 óta vesz részt előadóként az egyetem színházi nevelés képzésében. Több drámatagozatos iskolában tanított kreatív játékot, színjátékot, drámát, illetve színház- és drámatörténetet. Rendsze-

resen rendez a Káva Kulturális Műhelyben, de dolgozott a Kolibri Színházban, a pécsi Bóbita Bábszínházban, az egri Harlekin Színházban és a tatabányai Jászai Mari Színházban is. Hosszú évekig a Felvidéken, a MADT indulása óta pedig a Vajdaságban tart tréningeket.

Fontosabb díjai:

1989–2008 Országos Diákszínjátszó Találkozó: hat fődíj, tíz helyezés, 5 rendezői, csoportvezetői díj

2006 – Fődíj, rendezői díj, Garaczi László *Csodálatos vadállatok* című előadásáért a Madách Imre Kamaraszínházi Találkozón, Balassagyarmaton

2009 – Fődíj, Thália Színház Különdíja a Marczibányi Téri Országos Gyermekszínházi Találkozón

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXI. Találkozásának színlapja

Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség

A fedőlapot Pesti Emma munkája alapján Bálint Tibor tervezte

Tördelő-szerkesztő Bálint Tibor

Szerkesztők: Hajvert Lódi Andrea, Kiss Anita, Kovács Vecsei Sára, Telečki Raffai Ágnes, Varga Tamás

2016 április, Magyarcsérnye